

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-224)

Jul (2) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	24
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 44)

50. ப்ரத்யவோசமஹம் தேவமித்யுக்தா புருஷோத்தமம்
தேவதேவ ந தே சக்யா: கர்த்தும் காலேந கச்சதா

பொருள் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனால் கூறப்பட்ட நான் அந்தப் புருஷோத்தமனிடம் உரைக்கத் தொடங்கினேன் - தேவாதிதேவனே! நீ கூறும் வழிமுறைகளை அவர்களால் (குறைந்த) காலகட்டத்தில் இயற்றி முடிக்க இயலாது அல்லவோ?

51. காலோ ஹி காலயந்நேவ ஸ்வதந்த்ரோ பவதாத்மக:

ஜ்ஞாநம் ஸத்த்வம் பலம் சைஷாமாயுச்ச விநிக்ருந்ததி

பொருள் - காலம் என்பது சுதந்திரமானதும், தூண்டுவதும், இருப்பு என்னும் தன்மையைக் கொண்டதும் ஆகும். ஜீவாத்மாக்களுடைய ஞானம், ஸத்த்வம் (தூய்மையான தன்மை), பலம் ஆகியவை மட்டும் அல்லாமல், அவர்களுடைய ஆயுளாகவும் காலமே உள்ளது.

52. அந்த:கரண ஸம்ஸ்தா ஹி வாஸநா விவிதாத்மிகா:

தத் தத் காலவசம் ப்ராப்ய யாதயந்தி சரீரிண:

பொருள் - அந்தந்த காலகட்டங்களில் அவர்களுடைய அந்தகரணத்தில் பதிகின்ற வாசனை (வாசனை என்றால் பழக்கம் எனலாம்) காரணமாக, அவர்களுடைய சரீரங்கள் பலவாறு அலைக்கழிக்கப்படுகின்றன.

53. உதாஸீநோ பவானேவம் ப்ராணிநாம் கர்ம குர்வதாம்
தத் தத் காலாநுகூலாநி தத் பலாநி ப்ரயச்சதி

பொருள் - நீ எதிலும் வசப்படாமல் உள்ளபோதிலும், அவரவர்களுடைய கர்மங்களை அவரவர் செய்யும்படிச் செய்து, அந்தந்த காலகட்டத்திற்கு ஏற்ப அவற்றுக்கான பலன்களையும் உண்டாக்குகிறாய்.

54. யேந த்வம் கத ஸம்ரப்த: ப்ராணிந: பாலயிஷ்யஸி
ப்ரப்ருஹி தமுபாயம் மே ப்ரணதாயை ஜநார்த்தந

பொருள் - தயை நிறைந்த ஜனார்த்தனா! இவர்களைக் கரையேற்றும் உபாயத்தைக் குறித்து உன் முன்பாக மன்றாடி நிற்கும் எனக்குக் கூறுவாயாக - என்று முடித்தேன் (மஹாலக்ஷ்மி).

55. இத்யுக்த: ப்ரத்யுவாசேதம் பகவாநுத்ஸமயந்நிவ
ஸரோருஹே விஜாநீஷே ஸர்வமேவாத்மநோ

56. மாம் து விஜ்ஞாஸஸே தேவி ததாபி ச்ருணு பாபிநி
உபாயாச்சாப்யபாயாச்ச சாஸ்த்ரீயா நிர்மிதா மயா

பொருள் - இப்படியாக நான் உரைத்ததைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஒரு புன்முறுவலுடன் பதில் கூறத் தொடங்கினான் - தாமரையில் வீற்றுள்ளவளே! நீ இதற்கான விடையை முன்பே அறிந்தவள் என்றாலும், என்னிடம் கேட்கிறாய் அல்லவோ? தேவீ! கூறுகிறேன், கேட்பாயாக. சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதற்கு ஏற்ப, புண்ணிய பாபங்களுக்கான விதிகளை நான் வகுத்துள்ளேன்.

57. விஹிதா ய உபாயாஸ்தே நிஷித்தாச்சேதரே மதா:
அதோ நயந்த்யபாயாஸ்தம் ய ஏநாநநுவர்த்ததே

பொருள் - சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட அனைத்தும் உபாயங்களாகவும், மற்றவைத் தள்ளப்பட வேண்டியவையாகவும் உள்ளன. தவிர்க்கப்பட வேண்டியவற்றைச் செய்பவன், தகுந்த ஞானம் கிட்டாமல் கீழே தள்ளப்படுகிறான்.

58. ஊர்த்வம் நயந்த்யுபாயாஸ்தம் ய ஏநாநநுவர்த்ததே

உபாயாபாய ஸந்த்யாகீ மத்யமாம் வருத்திமாச்ரித:

59. மாமேகம் சரணம் ப்ராப்ய மாமேவாந்தே ஸமச்நுதே

ஷடங்கம் தமுபாயம் சச்ருணு மே பத்மஸம்பவே

பொருள் - விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்பவன் மேலே உயர்த்தப்படுகிறான். ஆனால் இந்த இரண்டையுமே துறந்து, என்னை மட்டுமே தன்னுடைய பாதுகாப்பிற்கு ஒருவன் கொள்ளக்கூடும். அவன் என்னில் ஒன்றாகிறான். தாமரையில் அவதரித்தவளே! இத்தகைய உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளத் தேவையான ஆறு அங்கங்களை இப்போது கூறக் கேட்பாயாக.

60. ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்

ரக்ஷிப்யதீதி விச்வாலோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா

61. ஆத்மநிசேஷப கார்ப்பண்யே ஷட்விதா சரணாகதி:

ஏவம் மாம் சரணம் ப்ராப்ய வீதசோகபயக்லம:

62. நிராரம்போ நிராசீச்ச நிர்மமோ நிரஹங்க்ருதி:

மாமேவ சரணம் ப்ராப்ய தரேத் ஸம்ஸார ஸாகரம்

63. ஸத்கர்மநிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்யயோக விதஸ்ததா

நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி

பொருள் - (ப்ரபத்தியின் ஆறு அங்கங்கள் கூறப்படுகின்றன) எனக்கு ஏற்றவற்றை மட்டுமே செய்தல் (ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம்), என்னுடைய திருவுள்ளத்திற்கு மாறாமல் நடத்தல் (ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம்), என்னைத் தன்னுடைய ரக்ஷகனாகக் கொள்பவனை நான் நிச்சயம் காப்பேன் என்னும் உறுதி (மஹாவிச்வாஸம்), பக்தியோகம் போன்ற எதனையும் இயற்ற ஜீவாத்மாவாகிய தன்னிடம் சக்தி இல்லை என்றுள்ள தன் விஷயத்தில் இரங்கி அத்தகைய உபாயங்களுடைய

இடத்தில் நான் நின்று பலன்களை அளித்துக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டல் (கோப்த்ருத்வ வரணம்), தன்னை முழுவதுமாக என்னிடம் அளித்தல் (ஆத்ம நிசேஷம்), தன்னிடம் ஏதும் இல்லை என்று என் முன்பாகத் தாழ்ந்து நின்றல் (கார்ப்பண்யம்) போன்ற ஆறும் சரணாகதி என்னும் நிலையின் அங்கங்கள் ஆகும். இப்படியாக என்னைச் சரணம் புகுந்தவன் பயம், துக்கம், செயல்பாடுகள், ஆசை, அஹங்காரம், மமகாரம் போன்ற அனைத்திலிருந்தும் விடுவிக்கப்படுகிறான். இவ்விதம் அவன் ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்திரத்தைக் கடக்கிறான். தூயகர்மங்களை மட்டுமே செய்பவன், ஸாங்க்யம் மற்றும் யோகம் ஆகியவற்றை இயற்றுபவன் ஆகியோரை, இவ்விதம் என்னைச் சரணம் அடைந்தவனில் கோடியில் ஒரு பங்கு கூட ஒப்பு நோக்க இயலாது - என்று கூறினான்.

64. இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:

ப்ரீதாஹமபவம் சக்ர ததிதம் வர்ணிதம் தவ

பொருள் - இப்படியாகத் தேவாதிதேவனும், சார்ங்கம் என்னும் வில்லை ஏந்தியவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் கூறியது கேட்டு நான் மகிழ்ந்தேன். அவற்றையே உனக்கு இப்போது கூறினேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 224)

1-2-27 சப்தாதிப்ய: அந்த: ப்ரதிஷ்டாநாத் ச நேதி சேத் ந ததா த்ருஷ்ட்யுபதேசாத் அஸம்பவாத் புருஷமபி ச ஏநம் அதீயதே

பொருள் - சப்தம் போன்றவற்றாலும், சரீரத்தின் உள்ளிருப்பன் என்பதாலும் வைச்வாநரன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்று கூற இயலாது; இவ்விதம் நீ கூறுவாய் என்றால் அது சரியல்ல; ஜாடராக்னியைச் சரீரமாகக் கொண்டதாகவே பரமாத்ம உபாஸனம் கூறப்படுவதாலும், அந்த ஜாடராக்னிக்கு மூன்று லோகத்தையும் சரீரமாகக் கொண்டிருத்தல் என்பது பொருந்தாது என்பதாலும் வைச்வாநரனே பரமாத்மா ஆகிறான்; மேலும் இவனையே புருஷன் என்று வேதம் கூறுகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - வைச்வாநரன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்று மேலே கூறப்பட்டது. இது சரியல்ல; காரணம் இங்கு ஜாடராக்னி குறித்தும் கூறப்பட்டதால் ஆகும் - சப்தாதிப்ய: அந்த: ப்ரதிஷ்டாநாத் ச - சப்தம் போன்றவற்றாலும், உள்ளே இருப்பவன் என்பதாலும் ஆகும். வாஜஸேனர்களின் (யஜுர் வேதத்தினைப் பின்பற்றுபவர்) வைச்வாநர வித்யை பகுதியில் அக்னி என்பது வைச்வாநரனுடன் ஒத்தது போன்றே படிக்கப்பட்டுள்ளது. சதபத ப்ராஹ்மணத்தில் (13-6-1-11) - ஸ ஏஷ அக்னிர் வைச்வாநர: - இந்த அக்னியே வைச்வாநரன் - என்று உள்ளது. மேலும் இந்தப் பகுதியில் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-18-2) - ஹ்ருதயம் கார்ஹபத்யோ மநோந்வாஹார்யபசந ஆஸ்யமாஹவநீய: - வைச்வாநரனுடைய இதயம் கார்ஹபத்ய அக்னியாகவும், மனம் அந்வாஹார்ய அக்னியாகவும், வாய் ஆஹவனிய அக்னியாகவும் உள்ளது - என்று வைச்வாநரன் மூன்றுவிதமான அக்னிகளாகப் படிக்கப்படுகிறான். மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-19-1) - தத் யத் பக்தம் ப்ரதமம் ஆகச்சேத் தத்தோமீயம் ஸ மாம் ப்ரதமாமாஹிதம் ஜுஹூயாத்

ப்ராணாய ஸ்வாஹா - ஜாடராக்க்னியை குறித்து முதலில் செய்யப்படும் ஆஹுதியை “ப்ராணாய ஸ்வாஹா” என்று ஹோமம் செய்யவேண்டும் - என்றுள்ள வரியில், ப்ராணனுக்கு ஆதாரமாக வைச்வாநரன் கூறப்படுகிறான். இதே போன்று சதபத ப்ராஹ்மணம் (10-6-1-11) - ஸ யோ ஏதமேவமாக்னிம் வைச்வாநரம் புருஷவிதம் புருஷேந்த: ப்ரதிஷ்டிதம் - இந்த வைச்வாநரன் இந்தப் புருஷனுக்குள் வசிக்கிறான் - என்றுள்ள வரியின் மூலம் வைச்வநரனைப் புருஷ சரீரத்தினுள் இருப்பதாக ஓதப்பட்டுள்ளது.

ஆகவே அக்னி என்ற பதம், வாக்கியத்தில் உள்ள தனது இருப்பு காரணமாக வைச்வாநரனுடன் ஒத்து கூறப்பட்டு, அதனால் வைச்வாநரன் மூன்று அக்னிகளுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் ஸ்வபாவங்களை அடைகிறான். மேலும் ப்ராணனுக்கு அளிக்கப்படும் முக்கியமான ஆஹுதியை அவனே ஏற்கிறான். அவனே புருஷன் என்னும் ஜீவனுடைய சரீரத்தில் உள்ளான். ஆக இந்தக் காரணங்களால், வைச்வநரன் வயிற்றில் உள்ள ஜாடராக்க்னியாக உள்ளான். எனவே இந்த வைச்வாநரன் பரமாத்மாவாக இருக்கமுடியாது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 224)

ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியில் திருவடிகளை மட்டுமே பற்றுவதன்
காரணம்

மூலம் -

சிதாலம்பநஸௌகர்ய க்ருபோத்தம்பகதாதிபி:

உபாயத்வமிஹ ஸ்வாமி பாதயோரநுஸம்ஹிதம்

இங்கு தாஸபூதன் ஒளசித்யதிசயத்தாலும், அநதிக்கரமணீய ஹி சரண க்ரஹணம் என்கிறபடியே க்ருபோத்தம்பகத்வாதிசயத்தாலும், “தவாம்ருதஸ்யந்திந” இத்யாதிகளிற்படியே போக்யத்வாதிசயத்தாலும், திருவடிகளை அவலம்பிக்கிறான். இவ்வர்த்தம் “ஸர்வதா சரண த்வந்த்வம்”, “த்வத் பாதகமலாதந்யத்”, “மம தே பாதயோ: ஸ்திதம்”, “லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ”, “ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம்”, “தஸ்ய தாம்ரதலௌ தாத சரணௌ ஸுப்ரதிஷ்டிதௌ | ஸுஜாத ம்ருது ரக்தாபி: அங்குலீபிரலங்க்ருதௌ | ப்ரயதேந மயா மூர்ந்தா க்ருஹீத்வா ஹி அபிவந்திதௌ”, “சரணௌ சரணம் யாத:”, “ப்ரபந்நாகௌக வித்வம்ஸி சரணௌ சரணம் கத:” இத்யாதிகளிலும் ப்ரஸித்தம். இவற்றை அடியொற்றினவர்களும் “உன்னடிக்ஶீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்றும், “த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே” என்றும் அருளிச்செய்தார்கள். “ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி குண விக்ரஹவாந் ஹரி: | தஸ்ய ஸ்வாத்ம ப்ரதானே து ஸாதநம் ஸ்வபத த்வயம்” என்று அபியுக்தரும் ப்ரதிபாதித்தார்கள்.

விளக்கம் - சிதாலம்பநஸௌகர்ய க்ருபோத்தம்பகதாதிபி: | உபாயத்வமிஹ ஸ்வாமி பாதயோரநுஸம்ஹிதம் - த்யானத்திற்கு வசதியான இலக்காக இருத்தல், அவனுக்குள்ள க்ருபையை அதிகரித்தல் போன்ற காரணங்களால், த்வய மந்த்ரத்தில், உபாயமாக உள்ள தன்மையானது ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் கொள்ளப்பட்டது. ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளானவை அவனுடைய அடிமையாக உள்ள ஜீவாத்மாவால் சரணம் புகத் தகுதியாக உள்ளதாலும், ஒருவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றும்போது அவன் அதனைத் தாங்கமாட்டான் என்பதால் ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையை நன்றாக வளரச் செய்யும் தன்மை திருவடிகளைப் பற்றும்போது உண்டாவதாலும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (27) - தவ அம்ருதஸ்யந்திந - மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்ல திருவடித்தாமரை - என்பதற்கு ஏற்ப இன்பம் அளிக்கவல்லதாக உள்ளதாலும், ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறான். இந்தக் கருத்து கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் வெளிப்படுகிறது:

- ஜிதந்தே (1-2) - ஸர்வதா சரண த்வந்த்வம் - எப்போதும் உனது இரண்டு திருவடிகளையே சரணம் அடைகிறேன்
- ஜிதந்தே (1-10) - த்வத் பாதகமலாதந்யத் - உனது இரண்டு திருவடித்தாமரைகள் (அல்லாமல் எனக்கு நன்மைகளைத் தரவல்லது ஏதும் இல்லை)
- ஜிதந்தே (1-13) - மம தே பாதயோ: ஸ்திதம் - எனது மனம் உனது திருவடிகளில் நிலையாக உள்ளது
- ஜிதந்தே - லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ - உலகம் அளந்த உனது திருவடிகளே எனக்குச் சரணம்
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-27) - ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் - லக்ஷ்மணன் இராமனுடைய திருவடிகளை இறுகப் பிடித்து

- மஹாபாரதம் வனபர்வம் (160-135) - தஸ்ய தாம்ரதலௌ தாத சரணௌ ஸுப்ரதிஷ்டிதௌ | ஸுஜாத ம்ருது ரக்தாபி: அங்குலீபிரலங்க்ருதௌ | ப்ரயதேந மயா மூர்த்நா க்ருஹீத்வா ஹி அபிவந்திதௌ - சிவந்த உள்ளங்கால்கள், அழகான மெல்லிய சிவந்த விரல்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய பகவானுடைய திருவடிகள் தூய மனதுடன் எனது சிரஸால் வணங்கப்பட்டன
- சரணௌ சரணம் யாத: - உனது திருவடிகளையே சரணம் என்று புகுந்தேன்
- ப்ரபந்நாகௌக வித்வம்ஸி சரணௌ சரணம் கத: - ப்ரபந்நர்களுடைய பாபங்களை அழிக்கவல்ல உனது திருவடிகளைச் சரணம் அடைந்தேன்

இவற்றையே பின்பற்றுபவர்கள், திருவாய்மொழியில் (6-10-10) - உன் அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (22) - த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே - உனது திருவடிகளையே சரணம் என்று புகுந்தேன் - என்றும் கூறினர். இதனையே ஸ்வாமி பராசரபட்டர் போன்றவர்கள் - ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி குண விக்ரஹவாந் ஹரி: | தஸ்ய ஸ்வாத்ம ப்ரதானே து ஸாதநம் ஸ்வபத த்வயம் - ஸர்வேச்வரன் நல்ல மனம், மிகுந்த மென்மை போன்ற பல தன்மைகளுடன் கூடிய திருமேனியைக் கொண்டவன் ஆவான்; இப்படிப்பட்ட அவன் தன்னை அனுபவிக்கும்விதமாக அளிக்கும் இரண்டு திருவடிகளே உபாயமாக உள்ளன - என்பது போன்று அருளிச்செய்தார்கள்.

“சரணம்” என்னும் பதத்திற்கு “திருவடிகளை மட்டுமே” என்பதைத் தேறும் பொருளாகக் கொள்ளல்

மூலம் - சரணௌ என்கிற இடத்தில் “தமேவ சரணம் கச்ச”, “கழல்களையே சரணாக”, “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்” இத்யாதிகளிற்படியே அவதாரணம் விவக்ஷிதம்.

விளக்கம் – “சரணை” என்னும் பதத்திற்கு, கீதை (18-62) - தமேவ சரணம் கச்ச – அவனுடைய திருவடிகளை மட்டுமே சரணம் புகுவாய் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-11) - கழல்களையே சரணாக – என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அவனுடைய திருவடிகளை மட்டுமே சரணம் என்று” என்பதே தேறுகின்ற பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 44)

வ்யாக்யானம் - (தீக்கொளிஇ) வெட்டின காட்டைச் சுட்டுப் பொகடுமாபோலே “மோஷு யிஷ்யாமி” என்கிற க்ருபா ப்ரயுக்த ஸங்கல்பத்தால் முந்துற அடியறுத்தவற்றை “இறவு செய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளிஇ வேகின்றதால்” என்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்மஸந்தாநம் நெருப்புக் கொளுந்தி வேகாநின்ற தென்னும்படி “யதேஷிக தூலமக்நெள ப்ரோதம் ப்தூயேத; ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே” என்கிறபடியே உருமாய்ந்து போம்படி தக்தமாக்கி.

விளக்கம் - (தீக்கொளிஇ) - வெட்டிய காட்டினைத் தீயிட்டுக் கொளுத்துவது போன்று, கீதை (18-66) - மோஷுயிஷ்யாமி - மோஷும் அளிப்பேன் - என்று அவன் தனது க்ருபையை மூலமாகக் கொண்டு, தனது ஸங்கல்பத்தால் முதலில் அடியுடன் அறுத்த அனைத்தையும் [இவை வினைகள் ஆகும்], பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-2) - இறவு செய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளிஇ வேகின்றதால் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த ஆத்மாவின் இயல்பான தன்மையை அழிக்கவல்லதான “கர்மங்களின் தொடர்ச்சி” என்னும் நெருப்பைக் கொளுத்தி அவற்றை வேகும்படிச் செய்து; அதாவது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-24-3) - யதேஷிக தூலமக்நெள ப்ரோதம் ப்தூயேத; ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே - தீயில் இடப்பட்ட பஞ்சானது எவ்விதம் உடனே எரிகிறதோ அது போன்று உபாஸகனுடைய அனைத்து பாபங்களும் எரிகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றின் உருவத்தை அழித்துச் சாம்பலாக்கி.

வ்யாக்யானம் - (கவ்வையெருவிட்டு) “ஊரவர் கவ்வை எருவிட்டு” என்கிறபடியே பகவதாபிமுக்க்யம் பிறந்தவளவிலே இவன் பாகவதனானானென்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும் பழிமொழியை பக்தியாகிற பயிருக்கு வர்த்தகமான எருவாக விட்டு; (அமுதவாறு தலைப்பற்றி) “அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டது” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருத நதியை வாயளவாய்த் தலைக்கு மேலே போம்படி பெருகப் பண்ணி. (ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே) “கண்ணனுக்கென்றீரியா யிருப்பாள்”, “கசிந்த நெஞ்சினளாய்” என்று சொல்லுகிறபடியே அந்த ஜ்ஞாநவாரியாலே நல்லது கண்டால் அவனுக்கென்று மநுஸந்தாந்தாலே ஆர்த்ரதை விளையும்படி நெஞ்சு பதம் செய்து செவ்வியாய்த்தவாறே அந்நெஞ்சிலே.

விளக்கம் - (கவ்வையெருவிட்டு) - திருவாய்மொழி (5-3-4) - ஊரவர் கவ்வை எருவிட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனிடம் இவனுக்கு ஆழமாக ஈடுபட்டுத் தொழுகின்ற மனம் வந்த உடனேயே “இவன் பாகவதன் ஆகிவிட்டான்” என்று ஸம்ஸாரிகள் கூறுகின்ற சொல்லைப் பக்தி என்னும் பயிரை வளர்க்கவல்ல எருவாக இட்டு. (அமுத ஆறு தலைப்பற்றி) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-2) - அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டது - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானம் என்னும் அமிர்த நதியை வாய் அளவிற்குச் செல்லும்படியாகத் தலைக்கு மேல் செல்லும்படிப் பெருக்கி. (ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே) - திருவாய்மொழி (6-7-9) - கண்ணனுக்கென்று ஈரியா யிருப்பாள் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-8) - கசிந்த நெஞ்சினளாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்த ஞான வெள்ளத்தின் காரணமாக நல்லவற்றைக் கண்ட உடனேயே ப்ரீதி விளையும்படி நெஞ்சத்தைப் பதமாக்கி, அந்த அன்பு வந்தவுடன் அந்த நெஞ்சத்தில்.

வ்யாக்யானம் - (ஈரநெல்வித்தி) ஸங்கமாகிற நெல்லை விரைத்து. (எழுநாற்றுக் களையையும் வேர்முதல் மாய்த்து) “செய்த்தலை யெழுநாற்று” என்கிறபடியே தத்ப்ரத்யாஸந்நமாய் ததேக பரதந்த்ரமாய் ததேக போக்யமாய் வளருகிற இப்பயிரில் கர்த்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ புத்தியை விளைக்கும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற களையையும், “நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து” என்கிறபடியே ஊசிவேரோடே பறித்து பொகட்டு. (பட்டி சேவதக்கி) களை

பறித்தாலும் போராதே, பட்டி புகாமல் நோக்கினாலிறே பயிர் தலைப்பெற்றுச் செல்லுவது. ஆகையாலே “வன்புலச்சேவை அதக்கி” என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களில் ப்ரவணமாய் பகவத்பக்தியைத் தலை யழிக்கையாலே பக்தியாகிற இப்பயிருக்குப் பட்டியான இந்திரியங்களாகிற சேக்களினுடைய ஸ்வைர ஸஞ்சார ஹேதுவான கர்வத்தைப் போக்கி.

விளக்கம் - (ஈரநெல்வித்தி) - அவனுடன் கலத்தல் என்ற நெல்லை விதைத்து. (எழுநாற்று)- பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-7-9) - செய்த்தலை யெழுநாற்று - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுக்கு அருகில் உள்ளதும், அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதும், அவனுக்கு இனிமையாக உள்ளதுமாக வளர்கின்ற இந்தப் பயிரில். (களையையும் வேர் முதல் மாய்த்து) - “நான் இதனைச் செய்கிறேன், நான் இவற்றை அனுபவிக்கிறேன்” என்ற சிந்தனைகளை உண்டாக்குவதான அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரங்களான [நான், எனது] களைகளையும், திருவாய்மொழி (1-2-3) - நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஊசி வேருடன் பறித்து எடுத்து. (பட்டிச் சேவதக்கி) - களையை நீக்கினால் மட்டும் போதாது, ஆடுமாடு மேயாமல் இருந்தால் அல்லவோ பயிர் நன்றாக விளையும்! ஆகவே, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-3) - வன்புலச்சேவை அதக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டு, பகவானிடம் காண்பிக்க வேண்டிய பக்தியை அழிப்பதால், பக்தி என்னும் இந்தப் பயிருக்கு ஆடுமாடு போன்றதான இந்திரியங்களாகிற சேக்களுடைய தனது விருப்பத்தின்படி திரிதலுக்குக் காரணமான கர்வத்தை நீக்கி.

வ்யாக்யானம் - (மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்து) பயிர் பலபர்யந்தமானாலும் பலிதாம் சத்தை ராத்ரி சரரபஹரிக்க யோக்யதையுண்டாகையாலே ரசஷு பண்ணி வைக்க வேணுமாய்த்து; அப்படியே “விளைந்த தானியமு மிராக்கதர் மீது கொள்ளகிலார்கள்” என்கிறபடியே அநந்யார்ஹமாம்படி “அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்” என்று ராசஷஸ்ப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுமாகச் சொல்லலாம்படியான அபாகவத ஜனங்கள் “எங்களுக்கு இவன் ஸ்நேஹி” என்றிருக்கு மவ்வழியாலே இத்தை அபஹரிக்கைக்கு அவகாசமற பக்தியாகிற பயிர் விளைந்து கிடக்கிற நெஞ்சுக்கு, “பள்ளியறை குறிக்கொள்மின்”

என்கிறபடியே காவலடைத்து, (கடல் புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே) “காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி” என்கிறபடியே எருவும் நீருமுண்டானாலும் மேல் வர்ஷமில்லாதபோது பயிர்த் தலைகுளிர்ந்து வளராதென்று காளமேக நிபச்யாமமான வடிவழகை வர்ஷித்து வளர்க்கையாலே, அந்த பக்தியாகிற பயிர் கடல்போலே அபரிச்சேத்யமாம்படி பலித்து “வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாள் சாய்த்துத் தலைவணக்கும்” என்கிறபடியே பலித்த பயிரானது பரிபக்வமாய்த் தலைவணக்குமாபோலே பலிதமான அதனுடைய பரிபாக நிபந்தனமான ஆர்த்தியாலே வரும் பாரவச்யம் பிறந்தவாறே,

விளக்கம் - (மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்து) - பயிர் நன்றாக வளர்ந்து அறுவடை செய்யும் காலம் வந்தாலும், அந்தப் பலனை இரவில் அங்கு திரிபவர்கள் அவற்றை அபகரித்துச் செல்வதற்கு வாய்ப்பு உண்டு என்பதால் அவற்றைப் பாதுகாத்து வைக்க வேண்டும்; [இது போன்றே] பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-8) - விளைந்த தானியமு மிராக்கதர் மீது கொள்ளகிலார்கள் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அவனுக்கு மட்டுமே சொந்தமான இவனை, திருவாய்மொழி (5-2-5) - அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல் - என்பதற்கு ஏற்ப ராசுஷஸர்கள் மற்றும் அஸுரர்கள் என்பவர்களாகிய பாகவதர்கள் அல்லாதவர்கள், “இவன் எங்களுக்கு நண்பன்” என்றுள்ள சிந்தனையால் கவர்ந்து செல்வதற்கு இடம் அளிக்காதபடி. (குறிக்கொள்வித்து) - பக்தி என்னும் பயிர் தழைத்துள்ள நெஞ்சுக்கு, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-9) - பள்ளியறை குறிக்கொள்மின் - என்பதற்கு ஏற்ப காவல் ஏற்படுத்தி. (கடல் புரைய விளைந்து) - திருவாய்மொழி (5-3-4) - காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி - என்பதற்கு ஏற்ப எருவும் நீரும் இருந்தால் கூட, வானத்திலிருந்து பெய்யும் மழை இல்லை என்றால் பயிரானது தலைகுளிர்ந்து வளராது என்பதால், காளமேகம் போன்ற கரிய நிறம் கொண்ட தனது வடிவழகைப் பெய்ய வைத்து வளர்ப்பதால், பக்தி என்ற அந்தப் பயிரானது கடல் போன்று அளவிட இயலாதபடி வளர்ந்து. (தலை வணக்கினவாறே) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-8) - வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாள் சாய்த்துத் தலைவணக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப நன்கு விளைந்த பயிர் நன்றாகக் காய்ந்து தலைவணங்குவது போன்று, ஆத்மாவுக்கு முதிர்ந்த பக்தி ஏற்பட்டதன் விளைவாக ஸர்வேச்வரனைப்

பிரிந்து இருக்கும் துன்பத்தால் தன் வசம் இழந்து தவிக்கின்ற நிலை உண்டாகும்போது.

வ்யாக்யானம் - (நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றாரறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆராமையுண்டு) பக்தி பரிணாமம் சொன்னவித்தால் பலித்தது - ததாச்சரயமான ஆத்மவஸ்து பகவத் போக்யமாம்படி திருந்தினமையிறே. ஆகையாலே “நாளுநாள் வந்தென்னை மற்றவும் தானுண்டான்”, “கோட்குறைபட்ட தென்னாயிருர்”, “நின்றாரறியாவண்ணம் என்னெஞ்ச முயிருமைவ யுண்டு” என்கிறபடியே ஒருநாள் புஜித்து விடுகையன்றிக்கே, நாள்தோறும் வந்து புஜியா நிற்கச் செய்தே, பின்னையும் பர்யாப்தனன்றிக்கே படுகிற அலமாப்புக்கண்டு இத்தலையிலே சிறிது தொங்கிற்றுண்டென்று திருவனந்தாழ்வான் முதலானாரு மறியமாட்டாதபடி, பெரும் பசியரானவர்கள் விளைந்த நெல்லைச் சேரவறுத்துக் கொண்டு போய் புஜிக்கப் பற்றாமே முற்றின வளவுகளைக் குந்தங்கொண்டு புஜிக்குமாபோலே, முக்தனானவாறே பின்னைச் சேர புஜிக்கப் பற்றாத தன் அபிநிவேசத்தாலே இச்சரீரத்தோடே யிருக்கச்செய்தே விளைந்த பரிபாகாநுகுணமாக “மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாய்” என்கிறபடியே மனஸ்ஸுக்கு ஒருகாலும் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் விரும்பி புஜித்து.

விளக்கம் - (நாளுநாள்) - பக்தியின் முதிர்ச்சியைக் கூறிய இதனால் என்ன நிகழ்ந்தது என்றால், பக்திக்கு இருப்பிடமான அந்த ஆத்மாவானது ஸர்வேச்வரனுக்கு இனிமையாக உள்ள விதத்தில் திருந்தியமை ஆகும். ஆகவே, திருவாய்மொழி (9-6-8) - நாளுநாள் வந்தென்னை மற்றவும் தானுண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஏதோ ஒருநாள் ஸர்வேச்வரன் ஜீவாத்மாவை அனுபவித்துவிட்டு பின்னர் விடுதல் என்பது இன்றி, அன்றாடம் வந்து அனுபவித்தபடி இருந்தாலும், மனநிறைவு அடையாத காரணத்தால் அடைகின்ற தடுமாற்றத்தைக் கண்டு. (கோள் குறையாக) திருவாய்மொழி (9-6-7) - கோட்குறைபட்ட தென்னாயிருர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஜீவாத்மாவுக்கும் சிறிதளவாவது துக்கம் உண்டு என்று ஆராய்ந்து அறியும்படியாக. (நின்றார் அறியாமல்) - திருவாய்மொழி (10-7-1) - நின்றாரறியாவண்ணம் என்னெஞ்ச முயிருமைவ யுண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப இத்தகைய பந்தம் ஏற்படுவதற்குச் சிபாரிசாக நின்ற பெரியபிராட்டி, கருடன்,

ஆதிசேஷன் போன்றவர்கள் யாரும் அறியாதபடி. (குந்தம் கொண்டு ஆராமை உண்டு) - மிகுந்த பசி எடுத்தவர்கள், வயலில் விளைந்த நெல்லை அறுத்து எடுத்துச் சென்று, அதனைச் சமைத்து உண்ணும்வரை தாங்க இயலாமல், நன்றாக முற்றின சிலவற்றை அந்த இடத்திலேயே அமர்ந்து, சமைக்காமல் உண்பது போன்று, இந்த ஜீவாத்மா மோசஷம் அடைந்து தன்னை வந்தடைந்த பின்னர் அவனுடன் சேர்ந்து அனுபவித்துக் கொள்ளலாம் என்பதுவரை காத்திருக்க இயலாத ஸர்வேச்வரன், தனது மிகுந்த அன்பு காரணமாக, இந்தச் சரீரத்துடன் ஆத்மா உள்ளபோதே, அந்த ஆத்மாவுக்கு ஏற்பட்ட முதிர்ந்த பக்திக்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (10-10-6) - மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாய் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் மனநிறைவு ஏற்படாதபடி மேன்மேலும் இந்த ஜீவாத்மாவுடன் சேர்ந்து அனுபவித்து,

வ்யாக்யானம் - (காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்து) “காலக்கழிவு செய்யேல்” என்றும், “மண்ணும் வறுநிலத்து வாளாங்குகுத்ததுபோலே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிபக்வமான விவ்வஸ்து காலசேஷபத்தாலே தரைப்பட்டு மங்கிப் போகாமல் “வினை பற்றறுக்கும்” என்கிறபடியே ப்ராப்தி விரோதியான கர்மங்களை யறுத்து. (தண்டாலடித்துப் பதறுத்து) அறுத்த நெற்கதிரைத் தடியாலே யடித்துப் பதரும் மணியும் பிரிக்குமாபோலே “அருளென்னும் தண்டாலடித்து” என்கிறபடியே தன்னுடைய க்ருபையாகிற த்ருடதர ஸாதநத்தாலே நெல்லோடொக்க விளைந்திருப்பதாய் அஸாரமான பதர் போலே யிருக்கிற ஆத்மாநுபவத்தில் ருசியையறுத்து; (போர்த்த தோல் விடுத்து) அந்நெல்லில் உமியை விடுவிக்குமாபோலே “போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்து” என்கிறபடியே ஆத்மாவைப் பொதிந்துகொண்டு கிடப்பதாய் ஆதிவ்யாதிகளுக்கும் ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் அடியான ஸ்தூல தேஹத்தினுடைய விமோசநத்தைப் பண்ணி,

விளக்கம் - (காலக்கழிவாலே நிலத்து உகாமல்) - திருவாய்மொழி (2-9-2) - காலக்கழிவு செய்யேல் - என்றும், பெரியதிருமடல் (89) - மண்ணும் வறுநிலத்து வாளாங் குகுத்ததுபோலே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பக்தியின் முதிர்ச்சியை அடைந்த இந்த ஆத்மா காலம் செல்லச்செல்ல அந்த நிலை மறந்து மங்கி விடாமல்.

(பற்று அறுத்து) - பெரியதிருமொழி (11-4-9) - வினை பற்றறுக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப பேற்றுக்குத் தடையாக உள்ள கர்மங்கள் அனைத்தையும் அறுத்து. (தண்டால் அடித்துப் பதர் அறுத்து) - அறுவடை செய்யப்பட்ட நெற்கதிர்களைத் தடி கொண்டு அடித்து பதரையும் நெல்மணிகளையும் பிரிப்பது போன்று, பெரியதிருவந்தாதி (26) - அருளென்னும் தண்டாலடித்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தனது அருள் என்ற உறுதியான கருவி கொண்டு நெல்லுடன் சேர்ந்து விளைந்துள்ளதான சாரம் அற்ற பதர் போன்றதான ஆத்மானுபவம் என்பதில் ஜீவாத்மாவுக்கு ஏற்படக்கூடிய ஈடுபாட்டை விலக்கி. (போர்த்த தோல் விடுத்து) - அந்த நெல்லில் உள்ள உமியை விடுவிப்பது போன்று, திருவாய்மொழி (7-5-10) - போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவைத் தன்னுள் அடக்கி வைத்துள்ளதும், அனைத்துவிதமான நோய்களுக்கும் ஆறுவிதமான மாறுபாடுகளுக்கும் [கருவில் புகுதல் (அஸ்தி), பிறத்தல் (ஜாயதே), வளர்தல் (வர்ததே), இளமை - வாலிபம் - முதுமை போன்ற மாறுபாடுகளை அடைதல் (விபரிணமதே), மூப்பின் காரணமாக தளர்ச்சி அடைதல் (அபச்சியதே), இறுதியில் மரணமடைதல் (நாசம்)] காரணமாக உள்ள ஸ்தூல சரீரத்தை விடுவித்து.

வ்யாக்யானம் - (ஸூக்சுமவொட்டும் நீரிலே கழுவி) அநந்தரம் தண்டலத்தைத் தவிடறக் கழுவுமாபோலே ஸ்தூல தேஹம் போனாலும், தான் போகக்கடவதன்றிக்கே ஸம்ஸரண ஹேதுவாய்க் கொண்டு போந்ததாய், பகவதநுபவ விரோதியுமா யிருக்கச் செய்தே, விரஜா பர்யந்தமாந ஸாதநமாய்க் கிடந்த ஸூக்சும சரீரத்தையும் “தத்தோய ஸ்பர்ச மாத்ரேண” என்கிறபடியே விரஜா ஜலஸ்பர்சத்தாலே வாஸநா ரேணுக்களோடே போக்கி. “கர்ம ஸம்பந்தமறுக்கையாலே ஸூக்சும சரீரமிருக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையால் இங்கே கழித்து விடலாயிருக்கச்செய்தே விரஜா பர்யந்தம் இவனுக்கு கமந ஸாதநமாக ஈச்வரன் தன்னிச்சையாலே வைத்து, விரஜையிலே உள்புக்கவாரே கழித்துவிடும்” என்றிறே நம்மாசார்யர்க ளருளிச்செய்வது. ஸூக்சும ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கிடக்குமளவும் வாஸநா ரேணுவும் கிடக்கையாலே அதுவும் அப்போதாய்த்து நிவ்ருத்தமாவது”; “விரஜையைச் சென்று கிட்டி வன்சேற்றள்ளலையும் வாஸநா ரேணுவையும் கழுவி” என்றாரிறே.

விளக்கம் - (ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலே கழுவி) – தொடர்ந்து அந்த நெல்லிலிருந்து வெளிவந்த அரிசியை, தவிடு நீங்கும்படியாகக் கழுவுவது போன்று, ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதற்குக் காரணமாகவும் பகவானை அனுபவிப்பதற்கு விரோதியாக உள்ளபோதிலும் ஜீவாத்மாவை விரஜாநதி முடிய கொண்டு செல்வதற்கு உதவியாக உள்ளதும், ஸ்தூல சரீரம் நீங்கினாலும் தான் நீங்காமல் உள்ளதான ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையும், தத்தோய ஸ்பர்ச மாத்ரேண - விரஜாநதியின் தீர்த்தத்தை ஸ்பர்சித்த உடனேயே - என்பதற்கு ஏற்ப விரஜாநதியின் ஜலத்தைத் தொட்டதால் வாசனைகள் அனைத்தையும் அவற்றின் அணுக்களுடன் நீக்கி. ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அர்ச்சிராதியில் – கர்ம ஸம்பந்தமறுக்கையாலே ஸூக்ஷ்ம சரீரமிருக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையால் இங்கே கழித்து விடலாயிருக்கச்செய்தே விரஜா பர்யந்தம் இவனுக்கு கமந ஸாதநமாக ஈச்வரன் தன்னிச்சையாலே வைத்து, விரஜையிலே உள்புக்கவாறே கழித்துவிடும் – கர்மங்களுடைய ஸம்பந்தம் அறுக்கப்படுவதால் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் தொடர்ந்து உள்ளதற்குக் காரணம் இல்லை என்பதால் அதுவும் இந்த உலகிலேயே நீங்கிவிடலாம் என்றாலும், விரஜாநதி முடிய ஜீவாத்மா பயணிப்பதற்கு அந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை உபாயமாக ஸர்வேச்வரன் தனது விருப்பத்தால் வைத்து, விரஜாநதியில் நீராடிய பின்னர் கழித்து விடுகிறான் - என்று அல்லவோ அருளிச்செய்தார்! ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் உள்ளவரை கர்மவாசனை போன்றவை உள்ளதால், அந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரம் நீங்கும்போதுதான் அவையும் விலகும். அர்ச்சிராதியில் - விரஜையைச் சென்று கிட்டி வன்சேற்றள்ளலையும் வாஸநா ரேணுவையும் கழுவி – என்பது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (வேறோர் கலத்திட்டு) “சீரார் தயிர் கடைந்த வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரார் நுதல் மடவாள் வேறோர் கலத்திட்டு” என்கிறபடியே ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபையான ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து வாங்கின இவ்வாத்ம வஸ்துவை அமாநவ கர ஸ்பர்சத்தாலே அப்ராக்ருத தேஹத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து. (பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு சுடிக்குண ரஸாந்நமாக்கி) “அணைவர் போயமருலகில் பைந்தொடி மடந்தையர் தம் வேய்மரு தோளிணை” என்கிறபடியே, “தம் பஞ்சசதாந் யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலா ஹஸ்தா:” இத்யாதி ப்ரகாரேண வந்தெதிர் கொண்டு, “தம் ப்ரஹ்மா லங்காரேணா

லங்குர்வந்தி” என்று தங்கள் கையாலே இவ்வாதம் வஸ்துவுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரத்தைப் பண்ணி ஸ்த்கரிக்கும் திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களைக் கொண்டு தன்னுடைய போகத்துக்கர்ஹமாம்படி அலங்கரிப்பியா நின்று கொண்டு, “ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே” என்கிறபடியே ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் பிறந்து, முன்பு திரோஹிதமாய்க் கிடந்த ஆத்மகுணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கப் பெற்றிருக்கிற இவ்வஸ்துவை, ஜ்ஞாநாதி ஷட்குணங்களாகிற ஷட் ரஸ யுக்தமாய், “அஹமந்நம்” என்கிற அந்நமாம்படி அவர்கள் கரஸ்பர்சத்தாலே பக்வமாக்கி. சேஷவஸ்துகதமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஷட்குணங்களும், சேஷி விநியோகத்துக்கு உறுப்பாகையாலே இக்குணங்களோடே கூடி “அஹமந்நம்” என்றிருக்கு மிவ்வஸ்து அவனுக்கு அறுசுவை யடிசிலாயிறே யிருப்பது.

விளக்கம் - (வேறோர் கலத்து இட்டு) - சிறியதிருமடல் (30) - சீரார் தயிர் கடைந்த வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரார் நுதல் மடவாள் வேறோர் கலத்திட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸ்தூலம் மற்றும் ஸூக்ஷ்மம் ஆகிய சரீரங்களிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட இந்த ஜீவாத்மாவை, அமானவன் என்பவனுடைய கையின் தொடுதல் காரணமாக, இந்த உலகத்துடன் தொடர்பு இல்லாத வேறு ஒரு சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கும்படிச் செய்து. (பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு) - திருவாய்மொழி (10-2-11) - அணைவர் போயமருலகில் பைந்தொடி மடந்தையர் தம் வேய்மரு தோளிணை - என்பதற்கு ஏற்ப கௌசனீதகீ உபநிஷத் (1-35) - தம் பஞ்சசதாந் யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலா ஹஸ்தா: - அந்த முக்தாத்மாவை ஜந்நாறு தேவலோகப் பெண்கள் எதிர் கொண்டு தங்களுடைய கைகளில் மாலைகள் கொண்டவர்களாக - என்பதற்கு ஏற்ப எதிர்கொண்டு அழைத்து, தம் ப்ரஹ்மா லங்காரேணா லங்குர்வந்தி - தங்களுடைய கைகளால் அந்த ஆத்மாவுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரம் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களுடைய கரங்கள் கொண்டு அந்த ஆத்மாவுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரங்கள் போன்ற உபசாரங்கள் செய்கின்ற தேவலோகப்பெண்கள் கொண்டு அந்த ஆத்மாவுடைய இன்பத்துக்கு ஏற்கும் விதத்தில் அவனை அலங்கரித்து. (ஷட்குண ரச அன்னமாக்கி) - சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - தனது உண்மையான ஸ்வரூபத்துடன் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது உண்மையான ஞானஸ்வரூபம் வெளிப்பட்டு, முன்பு மறைந்து கிடந்த ஆத்மகுணங்கள்

அனைத்தும் ப்ரகாசிக்கப் பெற்றுள்ள இந்த ஆத்மாவை, ஞானம் முதலான ஆறுகுணங்கள் என்னும் அறுசுவையுடன் கூடியவனாக, தைத்திரீயம் - அஹம் அன்னம் - நான் பரமாத்மாவுக்கு உணவாகிறேன் [அதாவது இன்பம் ஆவேன்] - என்பதற்கு ஏற்ப அன்னமாகும்படி அவர்களுடைய கரங்களின் தீண்டுதலால் பக்குவமாக்கி. அதாவது அடிமையாக உள்ள ஆத்மாவுடைய ஞானம், சக்தி போன்ற ஆறு குணங்களும் அவனுடைய எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றதாக உள்ளதால், இந்த குணங்களுடன் கூடியவனாக, தைத்திரீயம் - அஹம் அன்னம் - நான் உணவாகிறேன் - என்றுள்ள இந்த ஆத்மா, ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆறு சுவை கொண்ட அடிசிலாக உள்ளான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (வானோர்க்காராவமுதானவாறே) “வானோர்க்காராவமுதே” என்கிறபடியே, “வைகுந்தன் தமரெமரெமதிடம் புகுது” என்பது, “விதிவகை புகுந்தனர்” என்பதாய், “பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” இத்யாதிப்படியே ஆதரிக்கும் நித்யஸூரிகளுக்குப் பரமபோக்யமாம்படியானவாறே. (முற்றுமுண்ண முன்னம் பாரித்து) “என்னை முற்றுமுயிருண்டு” என்கிறபடியே இவ்வாதம் வஸ்துவை முழுக்க புஜிப்பதாக “என்னில் முன்னம் பாரித்து” என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு ருசி பிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் பாரித்து.

விளக்கம் - (வானோர்க்கு ஆராவமுது ஆனவாறே) - திருவாய்மொழி (5-7-11) - வானோர்க்காராவமுதே - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (10-9-9) - வைகுந்தன் தமர் எமர் எமது இடம் புகுது - என்று கூறுவது என்னவென்றால், திருவாய்மொழி (10-9-10) - விதிவகை புகுந்தனர் - என்பதாகவும், திருவாய்மொழி (10-9-10) - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர் - என்பதாகவும் உள்ளது போன்று ஆதரிக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் மிகுந்த இனிமையான பொருள் ஆகிறான். தொடர்ந்து, (முற்றும் உண்ண) - திருவாய்மொழி (10-7-3) - என்னை முற்றும் உயிருண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த ஆத்மாவை முற்றிலும் அனுபவிப்பதற்காக, (முன்னம் பாரித்து) - திருவாய்மொழி (9-6-10) - என்னில் முன்னம் பாரித்து - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த ஆத்மாவுக்கு அவன் விஷயத்தில் ருசி உண்டாவதற்கு முன்பாகவே ஈடுபடுத்தி.

வ்யாக்யானம் - (உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருக முயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷி பலமிறே) “உழுவதோர் படையும்”, “ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலும்” என்கிறபடியே இவன் கர்ஷகனென்று தோற்றும்படி க்ருஷி ஸாதநத்தைக் கையிலே கொண்டு “அரிய தெளிதாகுமாற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்” என்கிறபடியே அரிதான தன் திருவடிகளில் ப்ராப்தியு மெளிதாம்படி இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு மிகவும் யத்நியா நிற்கும் ஸ்வபாவனாய், “பத்தியுழவன்” என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வவிஷய பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணித் திரியும் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷி பலமிறே இவ்வாழ்வாருக்குண்டான இந்த பக்தியென்றபடி. இத்தால் இவருடைய பக்த்யுத்தபத்தி காரணம் பகவத்க்ருஷி யென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (உழுவது ஓர் நாஞ்சில் கொண்டு) பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-7-5) – உழுவதோர் படையும் – என்றும், பெரியதிருமொழி (8-8-8) – ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இவனே [ஸர்வேச்வரன்] பயிர் செய்பவன் என்பது வெளிப்படும்படியாக, பயிர் செய்வதற்கு வேண்டியதான கருவியைத் திருக்கரத்தில் கொண்டு. (பெருக முயலும்) – இரண்டாம் திருவந்தாதி (22) – அரிய தெளிதாகுமாற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் - என்பதற்கு ஏற்ப அடைவதற்கு அரியதாக உள்ள தனது திருவடிகளை அந்த ஜீவாத்மா எளிதாக அடையலாம்படி, அந்த ஆத்மா கரை ஏறுவதற்கு மிகுந்த முயற்சிகளை தானாகவே செய்யும் தன்மை கொண்டவனாக. (பக்தி உழவன்) – நான்முகன் திருவந்தாதி (23) – பக்தி உழவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்த ஆத்மாவுக்கு தன்னிடம் பக்தியை ஏற்படுத்துவதற்குத் தேவையான அனைத்து முயற்சிகளையும் செய்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய முயற்சிகளின் பலன் அல்லவோ, நம்மாழ்வாருக்கு ஏற்பட்ட இந்த பக்தியாக உள்ளது! ஆக இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனுடைய முயற்சிகளே நம்மாழ்வாருக்கு இத்தகைய பக்தி ஏற்படக் காரணம் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 189)

3-3-2 எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கு

முந்தை வானவர் வானவர் கோனொடுஞ்

சிந்துபூ மகிழுந் திருவேங்கடத்து

அந்தமில் புகழ்க் காரெழி லண்ணலே

பொருள் – நம்முடைய பிறவிக்குக் காரணமாக உள்ள பரம்பரையின் முதல் நாதன் என்ற பந்தத்தை உடைய அவன், பரமபதத்தில் வசிக்கும் நித்யஸூரிகள் அனைவரும் தங்களுடைய நிர்வாஹகரான ஸேனைமுதலியாருடன் சேர்ந்து வந்து தூவிய புஷ்பங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய ஸ்பர்சம் காரணமாக மலர்ந்து நிற்கும்படியான திருமலையில் உள்ளான். அங்கு வசிப்பதன் காரணமாக எல்லையற்ற புகழ் கொண்ட குணங்களுடனும், கார்மேகம் போன்ற வடிவழகுடனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும் நிற்கிறான்.

அவதாரிகை – “பரிபூர்ண கைங்கர்யத்தைப் பெறவேணும் என்று மனோரதியா நின்றீர். அதுபின்னை, இச்சரீர ஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் பெறுமதொன்றிறே” என்ன; “அங்குள்ளாரெல்லாரும் வந்து அடிமை செய்கிறது இந்நிலத்திலே யாகையாலே இங்கே பெறக் குறையில்லை” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் பரிபூர்ணமான கைங்கர்யத்தைப் பெறவேண்டும் என்று விரும்புகிறீர். அப்படி உள்ளபோது, அந்த நிலை கிட்டுவதான, இந்தச் சரீரத் தொடர்பு நீங்கி அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று பரமபதத்தை அடையவேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் நீவிர் இந்தத் திருமலையில் கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புவது ஏன்?”, என்று கேட்க; ஆழ்வார், “அங்கு உள்ளவர்கள் கூட இந்தத் திருமலைக்கு வந்து கைங்கர்யம் செய்கிறார்கள். ஆகவே நான் விருப்பிய கைங்கர்யத்தை இங்கு பெறுவதற்கு எந்தக் குறையும் ஏற்படாது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எந்தை இத்யாதி) “அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம்மடியாரடியோங்கள்” என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப்படுக்கால் அத்தலையே பிடித்து இவ்வளவும் வர நிரூபிக்குமாபோலே யாயிற்று. பரஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப்படுக்காலும் இத்தலையே பிடித்து அவ்வளவும் செல்ல நிரூபிக்கும்படி. “தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - “எந்தை” என்று தானும் தனது தந்தையும் என நிற்காமல், அதற்கு மேல் உள்ள ஏழு தலைமுறைகளைக் கூறுகிறார். திருவாய்மொழி (3-7-10) - அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம்மடியாரடியோங்கள் - என்று கூறுவதன் மூலம் தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்த்தும்போது தன்னை மிகவும் தாழ்த்திக் கொண்டே வருவது போன்று, ஸர்வேச்வரனுடைய எஜமானத்தன்மையைக் கூறும்போது மேன்மேலும் ஏற்றியபடியே செல்கிறார் என்று கருத்து. இவ்விதம் உரைப்பதற்கு அவன் மிகவும் உயர்ந்த எஜமானனோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் - தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் - அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரன் ஆவான் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (வானவர் இத்யாதி) வானவருண்டு - நித்யஸூரிகள், வானவர் கோனுண்டு - ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வான். அவனோடேகூட அப்ராக்ருதமான புஷ்பங்களைக் கொண்டு, தங்களுக்கும் அவ்வருகானவன் கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிற ஸௌஸீல்ய குணத்தை அநுஸந்தித்து சிதிலராய், பின்னை க்ரமத்திலே பரிமாறமாட்டாதே அடைவுகெட்டுச் சிந்தா நிற்பர்களாயிற்று. இங்குள்ளார் அங்கே போய்

மேன்மையைக் கண்டு அநந்யார்ஹராமா போலேயாயிற்று – அங்குள்ளார் இங்கே வந்து அநநீர்மை கண்டு ஈடுபடும்படி; மேன்மை யநுபவிக்கையாவது அநநிலத்திலே, நீர்மை யநுபவிக்கையாவது இநநிலத்திலேயிறே.

விளக்கம் - (வானவர் இத்யாதி) - வானவர் என்றால் நித்யஸூரிகள், வானவர்கோன் என்பது ஸேனைமுதலியார். நித்யஸூரிகள் ஸேனைமுதலியாருடன் சேர்ந்து கொண்டு, இந்த உலகில் கிடைக்காத பலவிதமான மலர்களை ஏந்தியபடி, தங்களுக்குக் கூட எளிதில் காண இயலாதபடி அப்பாற்பட்ட அவன், நான்முகன் திருவந்தாதி (47) - கானமும் வானரமும் - என்பதற்கு ஏற்ப வானரங்கள் போன்ற விலங்குகளுக்கு எளிதாகத் தனது திருமேனியைக் காண்பித்தபடி நிற்கின்ற ஸௌசீல்ய குணத்தை எண்ணி எண்ணி, உள்ளம் தடுமாறுகின்றனர். அப்போது அவர்களுடைய கைகளில் உள்ள மலர்கள் திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிகளில் அவர்களாகவே சமர்ப்பணம் செய்தல் என்று இல்லாமல், தாங்களாகவே விழுந்தபடி உள்ளன. இங்கு உள்ளவர்கள் பரமபதத்திற்குச் சென்று அவனுடைய மேன்மையைக் கண்டு, அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்று நிற்பது போன்று, அங்கு உள்ளவர்கள் இங்கு வந்து அவனுடைய எளிமையைக் கண்டு அதில் ஈடுபட்டு நிற்கிறார்கள். மேன்மையை அனுபவிப்பது பரமபதத்தில், எளிமையை அனுபவிப்பது திருவேங்கடத்தில் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (சிந்துபூ மகிழும்) கொம்பில் நின்றபோதையிற் காட்டிலும், நிலத்திலே விழுந்தபோது செவ்வி பெற்று விகஸிதமாகா நிற்குமாயிற்று நிலஸ்வபாவத்தாலே. (அந்தமில் புகழ்) ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் புகழுக்கு அந்தமுண்டுபோலே. அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தோடே, அவ்வடிவை அநுபவிக்கப்பாங்கான கரங்களையுடையராய்க் கொண்டு கிட்டினார்க்கு அநுபவ யோக்யனாயிருக்கையாலே புகழ் ஸாவதியாயிருக்கும் அங்கு; இங்கு ஆளியும் கோளரியும் பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமுமானவற்றுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கையாலே, புகழுக்கு அந்தமில்லையிறே. ஆக, “ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ” என்றபடி. (காரெழில்) ச்யாமளமான வடிவழகு. நிர்க்குணனானாலும் விடவொண்ணாததாயிற்று வடிவழகிருப்பது. (அண்ணல்) வடிவழகு இல்லையானாலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று ப்ராப்தியிருப்பது.

“வானவர் வானவர்கோனொடும் சிந்துபூ மகிழும் திருவேங்கடத்து அந்தமில் புகழ்க்காரொழில் அண்ணல் எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை; ஆனபின்பு அங்கே வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (சிந்துபூ மகிழும்) - அந்த மலர்கள் அனைத்தும் அவற்றின் செடிகொடிகளில் இருந்தபோது வெளிப்பட்ட அழகான தோற்றத்தைக் காட்டிலும் இங்கு வந்து திருவேங்கடத்தின் நிலத்தில் விழுந்தபோது, அந்த நிலத்தின் தன்மை காரணமாகப் பெரிதாக மலர்ந்து நின்றன. (அந்தமில் புகழ்) - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இவனுடைய புகழுக்கு ஓர் எல்லை உண்டு; எப்படி? ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு இல்லாத திருமேனியுடன் உள்ளதால், அந்தத் திருமேனியின் வடிவழகை அனுபவிக்க ஏற்றதான சரீர உறுப்புக்களுடன் இருந்தால் மட்டும் அங்கு அவனை அனுபவிக்க இயலும் என்ற நிலை உள்ளது; அதனால் குறிப்பிட்டவர் மட்டுமே அனுபவிக்க இயலும் என்று புகழுக்கு ஓர் எல்லை ஏற்படுகிறது. ஆனால் இங்கு நான்முகன் திருவந்தாதி (47) - ஆளியும் கோளரியும் பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமும் - என்பதற்கு ஏற்ப யாளி, சிங்கம் போன்ற விலங்குகள் கூட தன்னைக் காணலாம்படி, அவற்றுக்குத் தன்னை அளித்தபடி நிற்பதால், திருவேங்கடமுடையானின் புகழுக்கு ஓர் எல்லை இல்லை. இதற்கு அரும்பத உரையில் பல ப்ரமாணங்கள் கூறுகிறார்; நான்முகன் திருவந்தாதி (46) - வைப்பன் மணிவிளக்கா மாமதியை மாலுக்கென்று எப்பொழுதும் கை நீட்டும் யானை, மூன்றாம் திருவந்தாதி (70) - புகுமதத்தால் வாய்பூசிக் கீழ் தாழ்ந்தருவியுமதத்தால் கால்கழுவிக் கையால் மிகு மதத்தேன் விண்டமலர் கொண்டு விறல் வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும் களிறு, இரண்டாம் திருவந்தாதி (75) - பெருகுமத வேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று இருகணிள மூங்கில் வாங்கி அருகிருந்த தேன் கலந்து நீட்டும் திருவேங்கடம் - போன்ற பலவற்றையும் காண்க. ஆகவே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-84) - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ - ஸர்வேச்வரன் அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களையும் இயல்பாகவே கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் என்று கருத்து. (காரொழில்) - கார்மேகம் போன்ற வடிவழகு. கார் என்றால் மேகம். இவனை, நிர்க்குண ப்ரஹ்மம் - குணங்கள் அற்றவன் என்று கூறுபவர்கள் கூட, விட இயலாதபடியான வடிவழகு

கொண்டவன். (அண்ணல்) - வடிவழகு இல்லை என்று கூறினாலும் விட இயலாதபடியான உறவுமுறை உள்ளது.

3-3-3 அண்ணல் மாயனணிகொள் செந்தாமரைக்

கண்ணன் செங்கனி வாய்க் கருமாணிக்கம்

தெண்ணி றைச்சுனை நீர்த் திருவேங்கடத்து

எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரீசனே

பொருள் - தனது வடிவத்தின் மூலமாகவே நமக்கு ஸ்வாமி என்று உள்ளவனும், அதற்கு ஏற்றபடி வியக்கவைக்கும் பல குணங்கள் நிறைந்தவனும், அத்தகைய செல்வங்கள் அனைத்தும் தன்னிடம் உள்ளன என்று அழகை வெளிப்படுத்தும் தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனும், அந்தக் கண்களின் பார்வைக்குத் தோற்று விழுபவர்களைச் சமாதானம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி சிவந்த கனி போன்ற உதடுகள் கொண்டவனும், இத்தகைய அழகில் சிக்கியவர்களை, அந்த அழகை மேலும் அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும் நீலரத்னம் போன்று ஒளிர்கின்ற திருமேனி கொண்டவனும், அவனுடைய நிறம் போன்று தெளிந்து ப்ரகாசிக்கும் நிறம் கொண்ட சுனை நீரைக் உடையதான திருவேங்கடத்தில் நிற்பதால் எண்ணற்ற குணங்களை இயல்பாகவே கொண்டவனும் ஆகிய அவன், நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனும் ஆவான்.

அவதாரிகை - “நாம் இங்ஙனே அடிமை செய்ய வேணும் - என்று மநோரதிக்கு மிதுவோயோ வேண்டுவது? அவன்தான் நமக்கு அநுபவ ஸம்ருத்தியைத் தருமோ?” என்ன; “நிரபேக்ஷரானவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவன், ஸாபேக்ஷரான நமக்குத் தரச் சொல்லவேணுமோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் சிலர், “ஆழ்வீர்! நாம் இப்படியாகத் திருமலையில் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று நீவிர் உரைக்கிறீர். ஆனால் அவன் அதனை அளிப்பானோ?”, என்று ஐயத்துடன் கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “திருமலையில் அவனுடைய பூர்ணமான அநுபவத்தை அன்றாடம் அனுபவித்தபடி உள்ளதால், அவனிடம் எதனையும் விண்ணப்பிக்காமல் உள்ள விலங்குகள்

போன்றவைக்கு அவன் தன்னையே அளித்தபடி உள்ளான்; இப்படி உள்ளபோது, அதனை விண்ணப்பிக்கும் நமக்கு அளிக்காமல் இருப்பானோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அண்ணல்) குறிஞ்சிநிலத்தில் தலைமகன் என்னுதல், ஸர்வஸ்வாமி என்னுதல். (மாயன்) ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளால் ஆச்சர்யபூதன். அவற்றில் ஒரு அம்மான்பொடி சொல்லிக்காணும் என்ன.

விளக்கம் - (அண்ணல்) - குறிஞ்சி நிலத்துத் தலைவன். மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி எனப்படும். இதன் மூலம் திருமலையை இங்கு உணர்த்துகிறார். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று நிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டு, இவற்றுக்கு முறையே கூடல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் என்பவை தன்மைகளாகக் கூறப்பட்டன. திருமலையானது மலை சார்ந்த இடம் என்பதாலும், இங்கு கைங்கர்யத்துக்காக அனைவரும் கூடும் இடம் என்பதாலும் குறிஞ்சி என்பது பொருத்தமாகிறது. அனைவருக்கும் எஜமானன். (மாயன்) - வடிவழகு, ஸௌசீல்யம் போன்றவை மூலம் வியப்பை ஏற்படுத்தியபடி உள்ளவன். சிறுவர்களான வசப்படுத்துவதற்கு அவர்கள் மீது “அம்மாள்” என்று கூறி ஒருவிதமான பொடியைத் தூவுவர்; அதன் பின்னர் அந்தச் சிறுவர்கள் அப்படித் தூவியவர்கள் பின்னே “அம்மாள், அம்மாள்” என்று கூறியபடி மயங்கிச் செல்வர். இது போன்று இவனும் அம்மான்பொடி இடுகிறான்.

வ்யாக்யானம் - (அணிகொள் செந்தாமரைக்கண்ணன்) “இக்கண்ணழகுடையவனுக்கு வேறொரு ஒப்பனைவேண்டா” என்னும்படி யிருப்பதாய். தனக்குத் தானே ஆபரணமாய், விகாஸம் செவ்வி குளிர்ந்தி நாற்றங்களினாலே தாமரையை ஒருவகைக்கு ஒப்பாம்படி சொல்லலாயிருக்கிற கண்ணழகையுடையவன். முதலுறவு பண்ணும் கண்ணைச் சொல்லுகிறது. (செங்கனிவாய்) அந்நோக்குக்குத் தப்பினார்க்கும் தப்பவொண்ணாதபடி யாயிற்று ஸ்மிதமிருப்பது. முறுவலாலேயாயிற்று இவரை எழுதிக்கொண்டது. (கருமாணிக்கம்) அந்த ஸ்மிதத்திலே அகப்பட்டாரை மீளாதபடி ஆழங்காற்படுத்தும் வடிவழகைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (அணிகொள் செந்தாமரைக்கண்ணன்) - இப்படிப்பட்ட கண்ணழகு என்பது அல்லாமல் வேறு எந்தவிதமான ஒப்பனையும் அவசியம் இல்லை என்று உள்ளதாகவும், தனக்குத்தானே ஆபரணமாக உள்ளதாகவும், மலர்ச்சி - அழகு - குளிர்ச்சி - நறுமணம் ஆகியவை காரணமாகத் தாமரைமலரை ஒருவிதத்தில் ஒப்பாகக் கூறலாம்படியாகவும் உள்ள திருக்கண்கள் கொண்டவன். பல அவயவங்கள் உள்ளபோது முதலில் ஏன் கண்களைக் கூறினார்? ஒருவன் மற்றொருவனுடன் பழகத் தொடங்கும்போது கண்கள் மட்டுமே முதலில் சந்தித்து ஒரு பந்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆக அந்த முதல் உறவை ஏற்படுத்தும் திருக்கண்களைக் கூறினார். (செங்கனி வாய்) - அந்தக் கண்களின் பார்வையில் வசப்படாமல் தப்பிவிட்டாலும், இவனுடைய புன்முறுவல் தப்பவிடாதபடி செய்கிறது. அந்தப் புன்முறுவல் அல்லவோ ஆழ்வாரை “அவனுக்கே” என்று எழுதி வாங்கிக்கொண்டது. (கருமாணிக்கம்) - அந்தப் புன்னகையில் சிக்குண்டவர்கள், அதிலிருந்து தப்ப இயலாதபடி, மேன்மேலும் ஈடுபடுத்தியபடி உள்ள திருமேனியின் வடிவழகைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தெண்ணிறைச் சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து) தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள நீரையுடைய சுனையையுடைய திருமலையிலே. வடிவேயன்றிக்கே திருமலையும் ச்ரமஹரமாயிருக்கிறபடி. “அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன்” என்றத்தோடு, “செங்கனிவாய்” என்றத்தோடு, “கருமாணிக்கம்” என்றத்தோடு, “தெண்ணிறைச் சுனைநீர்” என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. அதுவும் அந்நிலத்திலே உள்ளதொன்றாகையாலே. (எண்ணில் தொல்புகழ்) “யதா ரத்நாநி ஜலதே: அஸங்க்யேயாநி புத்ரக! ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய” என்கிறபடியே அஸங்க்யேயமாய், ஸ்வாபாவிகமான குணங்களையுடைய. (வானவர் ஈசனே) குணங்களை அநுபவிப்பித்து நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவன். கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரைத் தனனை அநுபவிப்பிக்கும் என்கை.

விளக்கம் - (தெண்ணிறைச் சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து) - தெளிந்து நிறைந்துள்ள நீர் நிறைந்த சுனைகள் பல உள்ள திருவேங்கடத்திருமலையில். இவனுடைய

திருமேனி குறித்து உரைத்துக் கொண்டிருந்தவர், சுனைகளை வர்ணிப்பது ஏன்? காரணம், இவனுடைய வடிவழகு மட்டும் அல்லாமல், திருமலையும் தன்னைக் காண்பவர்களுடைய களைப்பை நீக்கி இன்பம் அளிப்பதால் ஆகும். அதாவது, “அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன்”, “செங்கனிவாய்”, “கருமாணிக்கம்” என்று பலவற்றுடன் “தெண்ணிரைச் சுனைநீர்” என்பதும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி இவருக்குப் புலப்படுகிறது. இதன் காரணம், அந்தச் சுனைகள் அந்தத் திருமலையில் உள்ளதால் ஆகும். (எண்ணில் தொல்புகழ்) - ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - யதா ரத்நாநி ஜலதே: அஸங்க்யேயாநி புத்ரக! ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய - ஸமுத்திரத்தில் உள்ள இரத்தினங்களுக்கு எவ்விதம் எண்ணிக்கையில் அளவில்லையோ அது போன்று, ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் அளவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப எண்ணற்ற குணங்களை இயற்கையாகவே கொண்ட. (வானவர் ஈசனே) - அப்படிப்பட்ட திருக்கல்யாண குணங்களை நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, அதன் மூலம் அவர்களுடைய “இருப்பு” என்பதைப் பாதுகாப்பவன். “வானவர் ஈசன்” என்பதன் மூலம் அவதாரிகையில் இவனுடைய எளிமையை உணர்த்தியவர், இங்கு இவனுடைய மேன்மையை உணர்த்துகிறார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 51)

46. கூறும் சமயங்கள் ஆறும் குலைய குவலயத்தே

மாறன் பணித்த மறை உணர்ந்தோனை மதியிலியேன்
தேறும்படி என் மனம் புகுந்தானைத் திசை அனைத்தும்
ஏறும் குணனை இராமானுசனை இறைஞ்சினமே

விளக்கவுரை - இந்த உடலே ஆத்மா என்றும், உடல் பரிணாமமே ஆத்மா என்றும், அணுவே ஆத்மா என்றும், ஞானம் மட்டுமே உள்ளது என்றும், சூன்யம் மட்டுமே உண்மை என்றும், ப்ரஹ்மம் என்பது குணங்கள் அற்றது என்றும், ப்ரஹ்மம் முதலான பலவும் மித்யா (பொய்) என்றும், ருத்ரனே பரமாத்மா என்றும் - பல்வேறு தாழ்வான, உண்மையற்ற கருத்துக்கள் கூறிய மதங்கள் அனைத்தும் நாசம் அடைந்தன. எப்போது? இந்த உலகத்தில், மயர்வறு மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அவதாரம் செய்த காரணத்தால் புண்ணியம் அடைந்த உலகில், நம்மாழ்வாரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தமிழ் வேதத்தை அறிந்து, பரிபூர்ண ஞானம் பெற்ற எம்பெருமானாரின் வாதங்களால் ஆகும். அனைத்துத் திசைகளிலும் பரவிய தனது திருக்கல்யாண குணங்களால் புகழ் பெற்ற எம்பெருமானார், சிறிதும் ஞானம் இல்லாத எனது இதயத்தில் வந்து புகுந்து கொண்டார். இப்படியாக இவர் செய்த உபகாரத்திற்கு ஏற்ற கைம்மாறு தெரியாமல், அவரது திருவடிகளிலே பணிந்தேன்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே ஸமஸ்த கல்யாண குணம்மகரானவர், தம்மை இவர்க்கு முற்றுட்டாகக் கொடுக்கையாலே அந்த உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து விஸ்ரப்த்தராய்க் கொண்டு துஸ்தர்க்கங்களாய் கேவலம் உக்தி மாத்ர ஸாரங்களா யிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களாறும் குத்ருஷ்டி ஸமயங்களாறும் அடியோடே நசிக்கும்படி பூலோகத்திலே நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த த்ரமிட வேதத்தை ஸார்த்தமாக அறிந்தவராய், ஸகல திக்வ்யாபையான ப்ரதையையுடையராய், அறிவுகேடனான நான் விச்வஸிக்கும்படி என்னுடைய மநஸ்ஸிலே ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்டையாகப் புகுந்தருளின எம்பெருமானாரை ஆச்ரயிக்கிறோ மென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டபடி அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களும் நிரம்பப் பெற்ற எம்பெருமானார், தன்னை திருவரங்கத்தமுதனார் முற்றிலும் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்தார். அத்தகைய உபகாரத்தை எண்ணியவராக இந்தப் பாசுரத்தில் - தாழ்ந்த தர்க்கங்களாகவும், வெறும் பேச்சளவில் மட்டும் உள்ளதாகவும், வேறு ஆழ்ந்த பொருள் ஏதும் அற்றதாகவும், வேதங்களுக்கு விரோதமான பொருள்களை உரைப்பதாகவும் உள்ள ஆறு மதங்களும் அடியுடன் அழியும்படுயாக இந்த உலகத்தில் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த தமிழ்வேதத்தை, அதன் ஆழ்பொருளுடன் அறிந்தவரும், அனைத்து திசைகளிலும் பரவி நிற்கும் முதன்மையைக் கொண்டவரும், தாழ்ந்த அறிவு கொண்ட நானும் கூட நம்பிக்கை கொள்ளும்படியாக எனது மனதில் நிலைத்து நிற்கும்படிப் புகுந்தவரும் ஆகிய எம்பெருமானாரை அண்டி நிற்கிறோம் - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூறுஞ்சமயங்களாறுங் குலைய) தேஹமே ஆத்மாவென்றும், தேஹபரிமாணமே ஆத்மாவென்றும், சஷணிக விஜ்ஞாநமே ஆத்மாவென்றும், ஜ்ஞாநமொன்றுமே உள்ளது என்றும், சூந்யமே தத்வமென்றும், ப்ரஹ்மம் நிர்க்குண மென்றும், நிராகாரமென்றும், அத்விதீயமென்றும், அவிபூதிகமென்றும், நிச்ஸ்ரீக மென்றும், விக்ரஹ குணங்களெல்லாம் ஸ்வரூப விகாரமென்றும், ப்ரஹ்ம வ்யதிரிக்த மெல்லாம் மித்யையென்றும், ருத்ரன் ஸர்வஸ்மாத்பரமென்றும், இப்படி ப்ரமாண தர்க்காநுக்ருஹீதங்களன்றிக்கே ஸ்வஸ்வாஜ்ஞாந விஜ்ஞும்பிதங்களான

ப்ரலாபங்களை அநேக ப்ரகாரமாக கத்தி கொண்டு போருகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டி ஷட்ஸமயங்களும் சிதிலமாய் நசித்துப் போம்படி.

விளக்கம் - (கூறும் சமயங்கள் ஆறும் குலைய) - சரீரமே ஆத்மா என்றும், சரீரத்தின் மாற்றங்களே ஆத்மா என்றும், நெடிப்பொழுதில் மாறியபடி உள்ளதே ஆத்மா என்றும், ப்ரஹ்மம் நிராகாரம் என்றும், ஞானம் மட்டுமே உள்ளது என்றும், சூந்யம் மட்டுமே உண்மையானது என்றும், ப்ரஹ்மம் எந்தவிதமான குணங்களும் அற்றது என்றும், ப்ரஹ்மத்திற்கு எந்தவிதமான விபூதிகளும் இல்லை என்றும், ப்ரஹ்மம் செவ்வங்கள் அற்றது என்றும், ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ள திருமேனிகளில் கூறப்படும் குணங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தில் கற்பிக்கப்படும் மாற்றங்கள் என்றும், ப்ரஹ்மம் தவிர்ந்த மற்ற அனைத்தும் இல்லாத ஒன்று என்றும், ருத்ரனே அனைத்தின் ஆத்மா என்றும் இப்படியாகப் பலவிதமாக ப்ரமாணங்கள் மூலம் உறுதியாக்காமல் அவரவர்கள் ஞானத்திற்குத் தோன்றிய அனைத்துவிதமான ஸித்தாந்தங்களையும் உரைத்தபடி மற்ற மதங்கள் உள்ளன. இவை அனைத்தும் தகர்க்கப்பட்டு அழியும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - (குவலயத்தே) “கலெள கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா: க்வசித் க்வசித் மகாபாகா த்ரமிடேஷு ச பூரிச: தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ காவேரீ ச மகாபாகா ப்ரதீசீ ச மகாநதீ” என்றும், “ஜாயதே” என்றும் கொண்டாடும்படி மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய திருவவதார ப்ரதேசமான பூலோகத்திலே, கலியுகத்திலே யென்றபடி. (மாறன் பணித்த) “உயர்வற வுயர்நல முடையவன் அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி”, “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்”, “நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகொடு உயிர் படைத்தான்”, “நாடி நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும் முன் படைத்தான்”, “அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல்மங்கை உறை மார்பா”, “அவாவில் அந்தாதி இப்பத்து அறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே” என்று இப்படி நம்மாழ்வாராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட. “மிக்க இறை நிலையும் மெய்யாம் உயிர் நிலையும் தக்க நெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும் ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதும் குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியல்” என்கிறபடியே ஆழ்வாராலே அருளிச் செய்யப்பட்டதாய், அர்த்தபஞ்சகத்தையும் அடைவே ப்ரதிபாதிக்கிற திருவாய்மொழி யென்றபடி.

(மறையுணர்ந்தோனை) இப்படிப்பட்ட திருவாய்மொழியாகிற த்ரமிட வேதத்தை ஸார்த்தமாகத் தெளிந்து கொண்டிருக்கையாகிற பரிபூர்ண ஜ்ஞாநத்தை யுடையராய்.

விளக்கம் - (குலயத்தே) - ஸ்ரீமத்பாகவதம் (11-5-38, 39) - கலெள கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா: க்வசித் க்வசித் மகாபாகா த்ரமிடேஷு ச பூரிச: தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ காவேரீ ச மகாபாகா ப்ரதீசீ ச மகாநதீ - கலியுகத்தில் நாராயணனின் அடியார்கள் உயர்ந்த பக்தியுடன் கூடியவர்களாக திராவிட நாட்டின் இங்குமங்கும் பல இடங்களில் பிறப்பார்கள்; அவர்கள் தாமிரபரணி, வைகை, பாலாறு, காவேரி, மகாநதி ஆகிய நதிகள் ஓடும் இடங்களில் அவதரிப்பர் - என்றும், ஜாயதே - பிறத்தல் - என்றும் கொண்டாடப்படும்படியாக மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அவதரித்த இடமான இந்தப் பூமியில், கலியுகத்தில். (மாறன் பணித்த) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - உயர்வற உயர்நலம் உடையவன், அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-7) - உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-1) - நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகொடு உயிர் படைத்தான் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-2) - நாடி நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும் முன் படைத்தான் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல்மங்கை உறை மார்பா - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-11) - அவாவில் அந்தாதி இப்பத்து அறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே - என்றும் நம்மாழ்வாரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட. ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி தனியன் - மிக்க இறை நிலையும் மெய்யாம் உயிர் நிலையும் தக்க நெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும் ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதும் குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியல் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதும், அர்த்தபஞ்சகத்தை முழுவதுமாகத் தன் மூலம் வெளிப்படுத்துவதும் ஆகிய திருவாய்மொழி என்று கருத்து. (மறையுணர்ந்தோனை) - இப்படியாக உள்ள திருவாய்மொழி என்னும் தமிழ்வேதத்தை, அதன் ஆழ்பொருளுடன் தெளிதல் என்பதான பரிபூர்ணமான ஞானத்தை உடையவராகவும்.

வ்யாக்யானம் - (திசையனைத்து மேறுங் குணனை) “திக்குற்ற கீர்த்தி யிராமாநுசன்” இத்யாதிகளிலும், “பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹந:” இத்யாதிகளிலும், “காதா தாதா கதாநாம்” இத்யாதிகளிலும் சொல்லுகிறபடியே திகந்தரங்களிலே வ்யாப்ததையான கீர்த்தியை யுடையராய். (மதியிலியேன் தேறும்படி என் மநம் புகுந்தானை) ப்ரமாண கதிகளாலே தர்சித்து விச்வஸிக்கைக்குடலான ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாந சூந்யனாய், சுஷ்க ஹ்ருதயனாய், அவிவேகியாய்ப் போந்தவடியேன், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபாவத்தைத் தெளிந்து விச்வஸிக்கும்படி அடியேனுடைய மநஸ்ஸிலே ப்ரவேசித்து எனக்கு வகுத்த சேஷியான. (இராமாநுசனை) எம்பெருமானாரை. (இறைஞ்சினமே) அவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று வணங்கினோம். அவருடைய குண க்ருஷ்டராய்க் கொண்டு காணும் இவர் அவர் திருவடிகளிலே வணங்குவது.

விளக்கம் - (திசையனைத்து மேறுங் குணனை) - இராமாநுச நூற்றந்தாதி (26) - திக்குற்ற கீர்த்தி இராமாநுசன் - என்றும், தாட பஞ்சகம் (1) - பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹந: - நாஸ்திகர்கள் பாஷண்டர்கள் எனப்படுபவர்; காட்டுத் தீ வளர்ந்தால் எவ்விதம் மரங்கள் அழியுமோ அது போன்று, எம்பெருமானார் பாஷண்டர்களை அழித்தார் - என்றும், யதிராஜ ஸப்ததி (70) - காதா தாதாகதாநாம் களதி கமநிகா காபிலீ க்வாபி லீநாசஷீணா காணாத வாணீ த்ருஹிண ஹர கிர: ஸௌரபம் நாரபந்தே சஷாமா கௌமாரில உக்தி: ஜகதி குருமதம் கௌரவாத் தூரவாந்தம் கா சங்கா சங்கர ஆதே: பஜதி யதி பதௌ பத்ர வேதீம் த்ரிவேதீம் - மூன்று வேதங்கள் மூலம் அமைக்கப்பட்ட ஸிம்ஹாஸனத்தை அடைந்து அதில் யதிராஜர் எழுந்தருளினார். உடனே நிகழ்ந்தது என்ன? பெளத்தர்களின் வாதம் உடனே நழுவியது. கபிலர் உபதேசித்த மார்க்கம் எங்கோ சென்று பதுங்கியது. காணாதரின் உபதேசம் மறைந்தது. நான்முகன், சிவன் ஆகியோரின் மதங்கள் நறுமணம் இழந்தன. குமாரிலபட்டரின் வாதம் தோற்றது. பிரபாகரரின் மதம் கற்பனை அதிகமாக உள்ளதென்று விலக்கப்பட்டது. சங்கரர் போன்றோர் வாதமும் கண்டிக்கப்பட்டதைக் கூற வேண்டுமா - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து திசைகளிலும் பரவி நிற்கும் கீர்த்தி உள்ளவராகவும். (மதியிலியேன் தேறும்படி என் மநம் புகுந்தானை) - என்பது போன்ற ப்ரமாணங்கள் மூலம் உணர்ந்து, ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் ஏதும் அற்றவனாகவும், ஈரம் அற்ற இதயம் கொண்டவனாகவும், விவேகம் அற்றவனாகவும் நான் இருந்தேன்; ஆனால் தன்னுடைய ப்ரபாவங்களை நான் நன்றாக உணர்ந்து, நம்பிக்கை கொள்ளும்படியாக எனது மனதில் புகுந்து எனது

இயல்பான எஜமானராக உள்ள. (இராமாநுசனை) - எம்பெருமானாரை.
(இறைஞ்சினமே) - அந்த உபகாரத்தினால் வெல்லப்பட்டு வணங்கினோம்.
எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாணகுணங்களில் ஈடுபட்டவராக
திருவரங்கத்தமுதனார் அவருடைய திருவடிகளில் பணிந்தார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்